

Waardevolle bijdrage bij indrukwekkend Brechtfestival Deventer Schouwburg 08-12-17

Op 8 december leverden wij met IntervOcaal een bijdrage aan het Brechtfestival in de Deventer Schouwburg. Dit festival was gericht tegen discriminatie en wij zongen onder andere enkele teksten van Willem Wilmink. Het was door de sneeuw nog een hele toer om in Deventer te komen, maar het concert zelf was erg mooi. Na een lied door Diet mochten wij ons lied van de aanpassing zingen. Dit lied is geschreven door Willem Wilmink en gaat in feite over schijntolerantie. Het lied was dan ook doordrenkt met ironie, waarbij we zongen dat de vogels zich maar eens moesten aanpassen terwijl we eigenlijk hele andere dingen bedoelden. Hierbij maakten we vogelgeluiden, waarbij ik op een fluitje blies dat ik de vorige zaterdag had gekregen. Na een heleboel andere onderdelen zongen wij nog het nummer The last Rose in Nederlandse vertaling van Willem Wilmink, wat erg goed klonk. We sloten af met Samen in Enschede en later Samen in Deventer, waar erg leuk op gereageerd werd door het publiek.

De andere onderdelen waren teveel om allemaal hier te beschrijven, maar een paar maakten wel extra indruk op me. Bij een onderdeel kregen mensen om de beurt kleding aan een kleeerhanger, waarbij ze hun hoofd door de kleeerhanger staken. Een man keurde of de identiteit wel bij de mensen paste. Daarna vertelde een vrouw dat ze voorstelrondjes altijd zo vreselijk vond. Het stuk ging hiermee in feite over het aanmeten van een identiteit. De groep sloot dan ook af met de tekst van het lied met onder andere de regel Ken jij mij beter dan ik? Een ander stuk dat indruk op me maakte was het verhaal van een man over travestie en transgenderisme. Dit schijnt begonnen te zijn in Berlijn, en de mensen waren hiermee een makkelijk slachtoffer voor de nazi's. Of de man zelf eerst een vrouw was geweest begreep ik niet helemaal, maar het verhaal maakte in ieder geval indruk. Een andere vrouw zong nog een paar mooie nummers over het onderwerp.

Vlak voor het eind van het concert moesten we vertrekken, maar dat vond ik niet erg want toen haalden we in ieder geval de trein van 11 uur. Daarbij kreeg ik bij het lopen door de sneeuw gelukkig een arm van Piet. In de trein had ik wel willen slapen want ik was erg moe na het concert, maar iedereen was nog uitgebreid van alles aan het zingen. Dat vond ik toen toch ook wel weer gezellig. Een man die niet van ons koor was maar wel in de coupé zat zei dat hij blij was dat de trein een beetje vertraging had. (We reden langzamer vanwege treinen voor ons.) Een andere, duidelijk aangeschoten, man vroeg of ik Diewertje Blok was. Toen ik om 0 uur weer in Enschede was heb ik vanwege de sneeuw een taxi naar huis genomen, waarbij ik zo moe bleek te zijn dat ik bijna de gordel in een onderdeel van mijn rugzak wilde steken. Van alle indrukken sliep ik in ieder geval niet al te vroeg.

Het was weer een ervaring om met trots op terug te kijken.

Titia van Hooijdonk